

Arrest

nr. 219 819 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit, bent u etnisch Koerd (uw moeder is van etnisch Armeense afkomst) en bent u geboren in Salaheddin, Irak op 23 day 1380 (13 januari 2002). De eerste zeven jaar van uw leven woonde u in het dorp Bani in de streek Targavar in Iran. Daarna verhuisde u naar Urmieh. U woonde samen met uw ouders, broer en zus. U komt uit een politieke familie – uw vader heeft een verleden bij de Koerdische Democratische Partij (KDPI) – en groeide op met een socialistisch-democratisch gedachtegoed, maar hangt niet één bepaalde politieke partij aan. U schreef slogans op de

muren voor verschillende Koerdische partijen. In maand acht van 1396 (oktober/november 2017) raakte u betrokken in een ruzie met drie Azeri en werd u opgesloten in een gevangenis voor minderjarigen. U zat een maand en een paar dagen vast voor een oom aan moederskant u kon vrij krijgen. Een paar dagen na uw vrijlating werd u opnieuw opgepakt, ditmaal omdat u geen identiteitsdocumenten op zak had. U werd naar dezelfde gevangenis gebracht en na drie nachten vrijgelaten. Rond 8 januari 2018 nam u voor het eerst in uw leven deel aan een betoging. Via sociale media (een groep op Telegram met meer dan 36.000 leden) werd er opgeroepen om te protesteren. Het was een betoging waaraan Iraniërs van alle etniciteiten deelnamen. U liep vooraan en zwaaide, voor zover u wist als enige, met een Koerdische vlag. Blijkbaar werd u gefilmd of gefotografeerd door de autoriteiten, want toen u twee uur na het einde van de manifestatie thuiskwam, zag u politie voor de deur van uw woning. U ging onmiddellijk naar de woning van uw tante in het dorp Bani. Uw vader werd meegenomen en voor een of twee dagen vastgehouden en ondervraagd. Na zijn vrijlating stuurde uw vader uw neef naar het dorp, met documenten in verband met uw eerdere arrestaties en het huiszoekingsbevel dat was uitgevaardigd na uw deelname aan de betoging. Hij gaf u de opdracht om naar de bergen van Harchin te gaan, waar u bij Koerdische 'kameraden' verbleef. Uw vader werd intussen nog enkele keren meegenomen voor ondervraging. Na drie maanden, in maand 1 van 1397 (maart/april 2018) kwam uw neef u opzoeken met de boodschap dat u naar Turkije moest vertrekken. U reisde te voet naar Van, Turkije, waar u een vriend van uw vader ontmoette. Hij regelde voor u het valse paspoort waarop uw geboortedatum staat vermeld als 12 januari 2001 en uw geboorteplaats als Oroumieh (Urmieh). U bleef ongeveer een maand in Turkije, waarbij u de hele tijd in Griekenland probeerde te geraken. Toen u uiteindelijk in Griekenland was geraakt, werd u verschillende keren onderschept door de politie. Hierbij raakte u uw documenten van de Iraanse autoriteiten, uw valse paspoort en uw gsm kwijt. In Griekenland ging u twee keer naar een bijeenkomst van een Koerdische vereniging. Na een maand in Griekenland bereikte u via een vrachtwagen die met de ferry overstak Italië. Van daaruit reisde u via Monaco en Frankrijk naar België. U kwam op 11 juli 2018 aan en diende de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van een Iraans paspoort waarvan u beweert dat het vals is.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen op het moment van uw verzoek om internationale bescherming. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde Protection Officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Inmiddels bent u meerderjarig geworden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Volgens uw verklaringen vreest u in Iran levenslang te worden opgesloten of te worden geëxecuteerd omwille van het feit dat u als Koerd politiek actief was (CGVS, p. 20). Er dient echter te worden vastgesteld dat tal van tegenstrijdige en incoherente elementen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw identiteit, de kopie van uw paspoort en het ontbreken van originele documenten ter staving van uw identiteit. U legde een kopie neer van een paspoort met de volgende gegevens: M. Y. B. (...), geboren op 12 januari 2001 in Oroumieh, Iran, vadersnaam Ba. (...), afgegeven op 26 maart 2018. U beweerde echter dat dit paspoort vals was. Uw echte naam zou M. B. (...) zijn, 'Y. (...)' werd door uw vader geschrapd, en u zou zijn geboren in Salaheddin, Irak, op 23 day 1380. U verklaarde dat deze datum overeenstemt met 12 januari 2002 in de Westerse kalender (CGVS, p. 3). Naast het feit dat u geen enkele vorm van bewijs neerlegde ter staving van uw beweerde echte identiteit, wordt vastgesteld dat uw verklaringen over uw geboortedatum niet kunnen kloppen. 23 day 1380 komt immers niet overeen met 12 januari 2002, maar wel met 13 januari 2002. Hier meermaals op gewezen, bleef u volhouden dat uw geboortedatum in de

Iraanse kalender overeenkomt met 12 januari 2002 (CGVS, p. 3-4). 23 day 1379 komt daarentegen wel overeen met 12 januari 2001, de geboortedatum die in uw paspoort wordt vermeld. 1379 was in de Iraanse kalender een 'schrikkeljaar' waardoor de overeenstemming met de westerse kalender een dag verspringt in vergelijking met gebruikelijke omzetting. Het vermoeden bestaat dan ook dat u beweert dat 23 day overeenstemt met 12 januari omdat dit wel degelijk uw echte geboortedatum is (in 1379/2001), en dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door te beweren dat de door u voorgelegde kopie van een vals paspoort is en dat uw echte geboortedatum een jaar later viel, teneinde een jaar langer als minderjarige te kunnen worden beschouwd. Uw verklaring dat u een paspoort liet maken met een geboortedatum die een jaar vroeger ligt dan uw echte opdat u niet als minderjarige geregistreerd zou staan en snel zou kunnen werken (CGVS, p. 4) houdt weinig steek aangezien u met een geboortedatum in januari 2001 nog steeds slechts zeventien was op het moment dat u het paspoort kreeg. Later tijdens het persoonlijk onderhoud had u overigens een andere verklaring, namelijk dat men niet zou geloven dat u minderjarig was en dat u een geboortedatum moest regelen die paste bij uw uiterlijk (CGVS, p. 13). Gewezen op het feit dat u volgens de datum van uw – vermeende valse – paspoort nog steeds minderjarig was, stelde u overigens plots niet te weten welke geboortedatum op het paspoort werd genoteerd aangezien u het niet zelf regelde (CGVS, p. 13). Hoewel u hier duidelijk om gevraagd werd, legde u daarenboven geen enkele vorm van bewijs neer van uw identiteit of van die van uw ouders, met wie u nochtans contact heeft (CGVS, p. 4-5, 7, 13, 14, 20). Evenmin gaf u enige verklaring voor het ontbreken van deze essentiële bewijsstukken. Van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om zijn/haar identiteit en nationaliteit te kunnen staven en dat hij/zij alle documenten aanbrengt die deze enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn uw identiteitsdocument(en) of die van uw familieleden over te maken aan het Commissariaat-generaal. Het ontbreken van overige documenten ter staving van uw identiteit sterken het vermoeden dat de door u voorgelegde kopie wel degelijk van uw echte paspoort is. Ook omtrent uw datum van vertrek uit Iran en uw reisweg legde u geen aannemelijke verklaringen af. U verklaarde bij de DVZ op 28 september 2018 dat u 'acht à negen maanden geleden' uit Iran vertrok, wat uw vertrek situeert rond januari 2018 en niet pas drie maanden later in farvardin (maart/april 2018), zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde (CGVS, p. 14, 19). Betreffende uw verblijf in Turkije verklaarde u enerzijds dat u aanvankelijk van plan was om er te blijven en te werken (verklaring DVZ, vraag 32, CGVS, p. 20), en anderzijds dat u gedurende de hele maand dat u in Turkije was probeerde om Griekenland te bereiken (CGVS, p. 15). Dit is inherent tegenstrijdig. Met betrekking tot Griekenland verklaarde u dan weer bij de DVZ dat u er twee maanden verbleef (verklaring DVZ, vraag 32), waar dit bij uw persoonlijk onderhoud slechts één maand was (CGVS, p. 15). Overigens legde u geen enkele vorm van bewijs neer van uw reisweg of van het feit dat uw vader zijn huis moest verkopen om uw reis te bekostigen, hoewel hier expliciet naar werd gevraagd (CGVS, p. 15-16).

Bovenstaande vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Voorts dient te worden gewezen op verschillende tegenstrijdige elementen in uw verklaringen omtrent uw arrestaties in Iran die mede aan de basis van uw vertrek liggen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een eerste keer werd gearresteerd 'veertien of vijftien maanden geleden' en een tweede keer 'ongeveer elf maanden geleden' (vragenlijst DVZ, vraag 1). Aangezien dit gesprek plaatsvond op 28 september 2018, plaatste u de arrestaties dus in juni of juli 2017 en in oktober 2017. Dit in tegenstelling tot uw persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal, waar u de eerste arrestatie plaatste in oktober of november 2017 en de tweede een maand later, drie dagen na uw vrijlating (CGVS, p. 17). Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u de eerste keer voor tweede maanden werd vastgehouden, en bij uw persoonlijk onderhoud dat u slechts een maand en een paar dagen werd vastgehouden. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, ontkende u louter uw eerdere bewering, hetgeen niet afdoende kan zijn als verklaring (CGVS, p. 17). Van een ingrijpende gebeurtenis als een arrestatie, die mede aan de basis voor uw vertrek uit uw land van herkomst ligt, kan echter wel verwacht worden dat u deze correct en precies kan situeren in de tijd. Uw deelname aan de manifestatie plaatste u tijdens uw gesprek bij de DVZ 'ongeveer elf maanden geleden', dus in oktober 2017 (vragenlijst DVZ, vraag 5), waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat de manifestatie in januari 2018 plaatsvond (CGVS, p. 9). Daarenboven stelde u bij de DVZ dat u twee dagen actief deelnam aan de protesten, en na uw deelname op dag drie de veiligheidsdiensten bij u thuis aantrof (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u geen enkele melding van een meerdaagse protestactie. U verklaarde dat er werd opgeroepen om om zes uur 's avonds te verzamelen en dat u na afloop onmiddellijk naar huis keerde (CGVS, p. 9-10, 16-18). Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan. Overigens heeft u uw deelname aan de manifestatie niet aangetoond aan de hand van foto's of andere bewijsstukken. Overigens meldden verschillende bronnen dat de toegang tot de app Telegram, die volgens u werd gebruikt om op te roepen tot de betoging die rond 8 januari 2018 plaatsvond (CGVS, p. 9), geblokkeerd was tussen 31 december 2017 en 13 januari 2018. De protesten duurden volgens de beschikbare bronnen trouwens

van 28 december 2017 tot 3 januari 2018, en uw naam komt niet voor in een overzicht van 420 geïdentificeerde gearresteerde personen, opgesteld door mensenrechtenorganisatie HRAI (Human Rights Activists in Iran) en toegevoegd aan uw administratieve dossier. U legde bovendien geen enkele vorm van bewijs neer van uw arrestaties, noch van het huiszoekingsbevel, en bezorgde ook geen printscreens van uw sociale mediaprofielen, waar u zaken zou posten over de Koerden (CGVS, p. 7). Er kan nog worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat uw vader onmiddellijk na zijn vrijlating uw neef naar u stuurde met deze documenten, die van pas zouden komen bij een verzoek om internationale bescherming in het buitenland, maar dat hij pas drie maanden later zou hebben beslist dat u naar het buitenland moest vertrekken. Hiervoor kon u geen enkele verklaring geven (CGVS, p. 19-20).

Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat u geen consistente verklaringen aflegde omtrent uw geboortedatum, dat u het naliet om de door u beweerde identiteit en uw reisweg te staven met documenten en dat uw verklaringen omtrent uw problemen in Iran tegenstrijdig zijn. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde kopie van een paspoort werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij op geen enkel ogenblik geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel 17, § 2 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu*, zo blijkt uit wat volgt, niet overtuigt.

2.2.4.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift geenszins akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Zij benadrukt dat het door haar voorgelegde paspoort wel degelijk een vals paspoort is. Verder geeft zij aan dat zij *“de nodige demarches (heeft) ondernomen om bijkomende stukken te bekomen”*, doch, *“zijn familie (is) zeer beducht (...) om stukken over te maken. Zij vrezen om zelf in de problemen te geraken”*. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar verblijf in Turkije, meent verzoekende partij dat haar verklaringen dienaangaande geenszins tegenstrijdig zijn en dat *“hij in eerste instantie de intentie had om in Turkije te blijven”*, maar dat *“(d)e familie van verzoeker (...) evenwel (meende) dat het aangewezen was om door te trekken naar Griekenland”*. Verder erkent verzoekende partij dat zij de arrestaties inderdaad moeilijk kan situeren in de tijd en dat zij de duur ervan steeds bij benadering heeft geschat. Zij duidt erop dat verwerende partij aandrang om de duur ervan aan te geven. Verzoekende partij stelt dat zij alles heeft verteld wat zij wist. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn niet zwaarwichtig genoeg om tot de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten en de vastgestelde incoherenties raken geenszins de kern van haar asielrelaas. Voorts bemerkt verzoekende partij nog dat de overheid de app Telegram inderdaad heeft proberen te blokkeren, doch slaagden velen erin om deze blokkering te omzeilen. Zij verwijst in dit verband naar een internationaal rapport d.d. juli 2018 van ACCORD (Austrian Centre for Country of Origin & Asylum Research and Documentation). Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat haar neef H. B. wel op de lijst van de 420 geïdentificeerde gearresteerde personen *“stond”* en ondertussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht jaar.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij ondergraven wordt door (i) de vaststelling dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar identiteit, de kopie van haar paspoort en het ontbreken van originele documenten ter staving van haar identiteit; en (ii) de vaststelling

dat zij ook over haar datum van vertrek uit Iran en haar reisweg geen aannemelijke verklaringen aflegde. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog geen argumenten aanbrengt die van aard zijn deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen. Immers beperkt zij zich dienaangaande tot het louter herhalen van eerder gegeven verklaringen en het uiten van allerminst overtuigende *post-factum* verklaringen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing daarnaast wordt vastgesteld dat ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar problemen in Iran, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar arrestaties in Iran en haar tegenstrijdige verklaringen over de manifestatie waaraan zij zou hebben deelgenomen. De Raad bemerkt dat deze elementen wel degelijk betrekking hebben op essentiële elementen van haar asielrelaas, aangezien haar arrestaties en haar deelname aan de betoging aan de basis van haar vertrek uit Iran lagen. Waar verzoekende partij in verband met haar verklaringen over de arrestaties nog opmerkt dat zij deze inderdaad moeilijk kan situeren in de tijd, dat zij de duur ervan steeds bij benadering heeft geschat en dat verwerende partij erop aandrong om de duur aan te geven, wijst de Raad evenwel op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat van een ingrijpende gebeurtenis als een arrestatie, die mede aan de basis van haar vertrek uit haar land van herkomst ligt, verwacht kan worden dat verzoekende partij deze correct en precies kan situeren in de tijd. Ook wat betreft de manifestatie mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij eenduidige verklaringen kan afleggen over wanneer deze plaatsvond en over de duur ervan. Dit geldt des te meer nu dit de eerste, en enige, betoging betreft waaraan verzoekende partij heeft deelgenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondergraven dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat verschillende bronnen meldden dat de toegang tot de app Telegram, die volgens verzoekende partij werd gebruikt om op te roepen tot de betoging die rond 8 januari 2018 plaatsvond, geblokkeerd was tussen 31 december 2017 en 13 januari 2018. Volgens de beschikbare bronnen duurden de protesten bovendien van 28 december 2017 tot 3 januari 2018, en voorts komt de naam van verzoekende partij niet voor in een overzicht van 420 geïdentificeerde gearresteerde personen, opgesteld door mensenrechtenorganisatie HRAI (Human Rights Activists in Iran). De informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, delen 1-4). Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Waar verzoekende partij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat velen erin slaagden om de blokkering van de app Telegram te omzeilen, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij op geen enkel moment aangaf dat de app Telegram geblokkeerd was en dat deze eerst omzeild moest worden. Dat zij, in het licht van voormelde informatie waaruit blijkt dat de app Telegram geblokkeerd was in die periode, zonder meer stelt dat tot de betoging opgeroepen werd via de app Telegram, komt dan ook niet doorleefd over. Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare bronnen dat de protesten duurden van 28 december 2017 tot 3 januari 2018 (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, deel 2), terwijl verzoekende partij stelde dat zij deelnam aan een betoging die rond 8 januari 2018 plaatsvond. Waar verzoekende partij nog oppert dat haar neef H. B. wel op de lijst van de 420 geïdentificeerde gearresteerde personen "*stond*" en ondertussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht jaar, bemerkt de Raad echter dat op de aan het administratief dossier toegevoegde lijst van de 420 geïdentificeerde gearresteerde personen, opgesteld door mensenrechtenorganisatie HRAI, geen persoon met de naam H. B. terug te vinden is (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, deel 1). Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande dan ook tot blote beweringen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing in verband met de door verzoekende partij voorgehouden problemen tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele vorm van bewijs neerlegt van haar arrestaties, haar deelname aan de manifestatie, het huiszoekingsbevel dat werd uitgevaardigd na haar deelname aan de manifestatie en haar sociale mediaprofielen waar zij zaken zou posten over de Koerden. Tot op heden laat verzoekende partij na dienaangaande enig bewijs bij te brengen. Zij toont ook helemaal niet aan dat zij hiertoe veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen. Eenvoudigweg stellen dat haar familie vreest om in de problemen te komen, kan geenszins volstaan om het ontbreken van ieder begin van bewijs inzake haar problemen te verklaren. Deze vaststelling bevestigt dan ook het ongeloofwaardig karakter van haar asielmotieven.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat uit voormeld rapport d.d. juli 2018 van ACCORD blijkt dat verzoekende partij enkel en alleen al door het feit dat zij gebruik maakt van de app Telegram het voorwerp kan uitmaken van vervolging in haar land van herkomst, bemerkt de Raad evenwel dat uit deze informatie geenszins blijkt dat het louter gebruik maken van de app Telegram, zonder dat politieke boodschappen worden verspreid, in Iran aanleiding geeft tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zij het herhaald dat verzoekende partij haar politieke activiteiten op geen enkele wijze aantoonde.

2.2.6. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat “(u)it nalezing van het administratief dossier blijkt dat er in casu niet vertrokken werd vanuit een “free narrative” interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen”, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij wel degelijk de kans kreeg om, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd, de redenen waarom zij uit Iran is vertrokken zelf te vertellen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 16). Bovendien concretiseert verzoekende partij op geen enkele wijze hoe de manier van vraagstelling tijdens haar persoonlijk onderhoud een verklaring kan vormen voor de verschillende tegenstrijdige en incoherente elementen die werden vastgesteld.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat onvoldoende rekening gehouden werd met het feit dat zij slechts vijftien jaar oud was toen zij haar land van herkomst heeft verlaten, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij volgens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken rond januari 2018 uit Iran vertrok en volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal rond maart/april 2018 uit Iran vertrok. Aangezien verzoekende partij geboren is op 12 januari 2001 (zie ook punt 2.2.8.), was zij bij haar vertrek derhalve zeventien jaar oud. De Raad wijst erop dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Dat verzoekende partij zeventien jaar was toen zij haar land van herkomst heeft verlaten doet hieraan geen afbreuk, gelet op het feit dat zij op zeventienjarige leeftijd niet als *infans* kan worden aangeduid.

2.2.8. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat rekening moet worden gehouden met haar kwetsbaar profiel als minderjarige, bemerkt de Raad evenwel dat de Dienst Voogdij bij beslissing van 6 augustus 2018 heeft vastgesteld dat verzoekende partij, hoewel zij eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geboren te zijn op 11 januari 2002, geboren is op 12 januari 2001, aangezien dit de geboortedatum betreft die verzoekende partij opgaf voor de Dienst Voogdij, die staat vermeld op de kopie van het paspoort van verzoekende partij en de leeftijd die hieruit voortvloeit verenigbaar is met de resultaten van het leeftijdsonderzoek (administratief dossier, stuk 14). De Raad wijst erop dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 14). Verzoekende partij toont niet aan dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast. Derhalve werd verzoekende partij op 12 januari 2019, en dus voor het nemen van de bestreden beslissing, meerderjarig. Haar verwijzing naar “haar kwetsbaar profiel als minderjarige” mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 18 december 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat en haar toenmalige voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT